

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτεῶν... 20
251—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

ΑΙ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

[Συνήχεια καὶ τέλος].

Ἔπεσα πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης μου παράφρων, ἡ δὲ ἐπιούσα με εὔρε βαρέως ἀσθενούντα. Ἐφθάσα μέχρι τοῦ χείλους τοῦ τάφου, ἀλλ' ὁ Θεὸς με ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωὴν.

«Ὁ ἰατρός μου, σοβαρὸς καὶ εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας μου. Μοι εἶπε δὲ ἡμέραν τινα: «Κύριε, ἡ βοήθειά μου εἶναι εἰς ὑμᾶς ἀνωφελὴς τοῦ λοιποῦ, τὸ σῶμά σας ἔχει κάλλιστα». — «Ἄλλὰ πάσχω, πάσχω, ἰατρέ, ἀπεκρίθη». — «Μάλιστα, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, ἀλλ' αἱ γνώσεις μου δὲν θεραπεύουσι τὰς ψυχικὰς ἀσθενείας, ἡ δὲ ἐστία τῆς ὑμετέρας παθήσεως κεῖται ἐν τῇ ψυχῇ». — «Ἰατρέ, ἀπεκρίθη, ἔχετε μέγα δίκαιον! Αἱ γνώσεις σας δὲν δύνανται νὰ θεραπεύσωσι τὴν ψυχὴν». — «Τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ὑπάρχει ἰατρός τις, οὐτινος ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀλάνθαστος, ἡ δὲ ὑμετέρα ἀσθένεια δὲν εἶναι σπουδαία δι' αὐτόν. Κατέρχεται εἰς τὴν ἀβυσσὸν τῶν πόνων, ὅπως ἀποσπᾷ ἀπ' αὐτῶν ἐκείνους, οἵτινες ὡς ὑμεῖς, ἔχουσιν ἀπελπισθῆ ἀπὸ τε ἑαυτῶν καὶ ἀπὸ πάσης ἀνθρωπίνης βοηθείας». — «Ὀμιλεῖτε περὶ τοῦ Θεοῦ;» — «Μάλιστα».

Ἐκπεπληγμένος καὶ προσεκτικὸς ἤκουον, ἐκεῖνος δὲ ἀνοίξας τὴν βίβλαν Γραφῆν ἀνέγνωσε τὴν ἱστορίαν τοῦ Ζαχαρίου, ὅστις ἠδίκαί τοις πλησίον καὶ κατεπίεζε τοὺς πένητας· τούτον ὅμως διώρθωσεν ὁ Σωτὴρ εἰπὼν, ὅτε εἰσῆρχετο παρ' αὐτῷ: ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπώλολός. (Λουκ. ιθ', 10).

«Ὁ αὐτὸς Σωτὴρ σὰς ὀμιλεῖ ἤδη» μοι εἶπεν ὁ φίλος μου «τὸ Πνεῦμα τοῦ εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ σταθμίσαν τὸ ἀμαρτημά σας, ἔροιψεν ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας τὸ φοβερόν ἐκεῖνο βάρος ἵνα τὴν ἀφυπνίσῃ. Σήμερον σὰς καλεῖ εἰς μετανοίαν ἵνα σὰς θεραπεύσῃ.»

«Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπεπληγμένος ἀκούων τοιούτους λόγους ἐψέλλισα: ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη! ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἰατρέ, δὲν θὰ ζητήσῃ ἐξίλασμόν τινα;» — «Μάλιστα, μοι εἶπεν ἀλλ' ὁ ἐξίλασμός οὗτος ἐγένετο ἤδη ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῷ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἄθως, ἀνέλαβεν οὗτος ἐκουσίως νὰ ἐκπλῆρῃ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καὶ ὑπέμεινεν ἀνθ' ἡμῶν τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας ἡμεῖς εἴμεθα ἄξιοι· ὅστις ἐξομολογεῖται τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ εἰς αὐτόν, ὡς παντοδύναμον Σωτῆρα, ὅστις μὰς ἀγαπᾷ, κρίνεται δίκαιος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Ἡ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη συνητηθήσαν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ δίκαιοι τοὺς πιστεύοντάς εἰς τὸν Ἰησοῦν.»

«Οἱ λόγοι οὗτοι κατήρχοντο ὡς βάλαμον εἰς τὴν πεπληρωμένην καρδίαν μου. Ἄγια ἡ δύναμις τοῦ Εὐαγγελίου! Ὅταν ἠσθάνθην τὴν ὑψηλὴν ἀλήθειαν καὶ ἐνόησα μέχρι τίνος φθάνει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ·—ὅταν ἀπὸ τοῦ βάλου τῆς ἀβύσσου τῆς ἀπελπισίας μου εἶδον τὸν Χριστὸν ἐκτείνοντα μέχρις ἐμοῦ τὴν μακρὰν αὐτοῦ χεῖρα—πᾶσα ἡ πίστις τῆς καρδίας μου ἐδόθη εἰς Σὲ καὶ ἡ θλίψις μου κατηνύσθη. Ἄ! ἐν ψυχῇ τις πάτρη, ἃς ἀποταθῆ πρὸς τὸν Θεόν καὶ θὰ σωθῇ!

«Ἄλλὰ δὲν ἤσκει τούτο ἵνα δυνηθῶ νὰ τύχω συγγνώμης· ἔπρεπε διὰ παντός τρόπον νὰ ἀπαλλαχθῶ τῆς λέπρας τῆς φιλαργυρίας, καὶ νὰ ἀφιερωθῶ εἰς τὴν ἐλεημοσύνην. Τὴν συντετριμμένην καρδίαν μου, στηριζομένην ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἐνεπιστεῦθην ἀπολύτως εἰς αὐτόν καὶ ἐγνώμισα τὴν παντοδυναμίαν τοῦ· διότι, τῆς γεννωμένης πίστεώς μου ἀφιερωθείσης εἰς αὐτόν ἐν ὅλῳ αὐτῆς τῷ μεγέθει, ὁ ἐχθρὸς κατέλιπε τὴν λείαν του, ἡ φιλαργυρία ἐχάθη.

«Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ προσευχὴ καὶ αἱ συμβουλαὶ τοῦ ἐξόχου ἰατροῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καὶ ἡ εἰκὼν εἶναι ἐγκεχαραγμένα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, συνεπλήρωσαν τὴν θεραπείαν μου καὶ με κατέστησαν νέον ἄνθρωπον.»

ὁ πατήρ μου. Ἴσως μὲ τὸν καιρὸν ἐμπορέσω νὰ νὰ τὸν ἴδω καὶ νὰ τὸν παρηγορήσω, τοῦλάχιστον εὐρισκομένη ἐκεῖ εἶναι πιθανώτερον νὰ μάθω ἂν ἐτι ζῇ. Παρατηρῶ, πολῦτιμοι φίλοι μου, ἐτι ἀποδοκιμάζετε τὸ σχέδιόν μου· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ με ἐμποδίζετε. Πρέπει νὰ δοκιμάσω· δύναμαι δὲ νὰ μεταμορφωθῶ ἐντελῶς· ἔπειτα οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ Φρουρίῳ τῶν Αἰχμαλώτων μὲ γνωρίζει. Ἡ Ἄγνη ἐπρότεινε, μὲ τὴν ἀδειαν τῶν γονέων της, νὰ ἐμβῆ αὐτὴ πρώτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θυρωροῦ ἵνα πληροφορηθῇ περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς σκληραγωγίας. «Ποτὲ δὲν θέλω λησμονῆσαι,» εἶπεν ἡ Ρόζα «τὴν ἀγαθὴν ταύτην πρότασιν, ἀλλ' οὐδὲν δύναται νὰ μὲ προτρέψῃ νὰ ἀναβάλω οὐδὲ μέχρι τῆς αὔριον τὸ νὰ προσφέρω ἐμαυτὴν ὡς ὑπηρετρίαν ἐν τῷ Φρουρίῳ τῶν Αἰχμαλώτων. Ἡ δὲ ἀνάβωλὴ καὶ μιᾶς μόνης ἡμέρας πολλάκις φέρει σημαντικὰς συνεπειὰς. Διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἐνδέχεται νὰ μετατεθῇ ὁ πατήρ μου· ἢ νὰ ἀσθενήσῃ!» ὁ δὲ Βύρξιος βλέπων ἐτι πᾶσα παρατήρησις ἤθελεν εἶσθαι ματαία, εἶπεν «ἀλλ' ἡ ὠραιότης σου, (τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἀνέφερον πρὸς σὲ) καὶ οἱ χρυσοειδεῖς καὶ μικροὶ πλακαμοὶ σου, ἐμποροῦν νὰ σὲ προδώσωσι. Γνωρίζω μὲν ἐτι ὡραία ἐπιδερμὶς ἡμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ διὰ τινος βαφῆς, ἀλλὰ μοι φαίνεται ἀδύνατον νὰ κρυφθῇ κόμη τόσοσὺν μεγάλη ἐντὸς τινος κεφαλῶδέσμου· ὅταν φοβῶμαι μήπως ἐκληρωθῆς ὡς μετρημισμένη κυρία καὶ προσκληθῆς εἰς ἀνάγκησιν ὑπὸ τοῦ Ἰππότου Ἐμβῆ, καὶ τότε»— «Ἀγαθὲ μου Βύρξιε,» ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, «ἐπίτρεψον νὰ σὲ διακόψω· μεγάλη μεταβολὴ ἐμπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν μορφήν μου· διότι ἡ Ἄγνη δύναται πάραυτα νὰ καταστήσῃ τὸ πρόσωπον, τὸν λαμῶν, καὶ τοὺς βραχιόνάς μου φαίους· θέλω δὲ κόψαι τὴν κόμην μου καὶ δὴ καλύψω τὴν κεφαλὴν μου μὲ ἀσχημον κεφαλῶδεσμον» (σκύριζον). «Ἄ, τὴν γλυκεῖν καὶ ἀξιαγάπητον δεσποινίδα,» εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Βυρξίου πρὸς τὴν Ἄγνην ὑπεριμένη τῇ φωνῇ, «φοβῶμαι μήπως οὐδεμία μορφή μεταβολὴ δύνηθῇ νὰ τὴν κάμῃ νὰ φαίνεται ὡς ὑπηρετρία· ποσάκις δὲ ἡμεῖς παρετηρήσαμεν τὴν καθ' ὅλους τοὺς τρόπους αὐτῆς χάριν!»

Ὁ μὲν Βύρξιος ἔσπευσε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ φαῖον χρῶμα, ἡ δὲ Ἄγνη δακρυροῦσα ἔκοψε τὴν κόμην τῆς Ρόζας καὶ προσεκτικῶς κατέθεσεν αὐτήν. Ἀλλ' ἡ Ρόζα ἔλεγεν ἐτι αὐτὴ δὲν λαμβάνει τοῦτο καθόλου ὑπ' ὄψιν, ἀναλογιζομένη ἐτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ὑπῆρχεν ἐλπίς, ἔστω καὶ ἐλαχίστη, νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα ἐνεδύθη τὰ φορέματα τῆς Ἄγνης καὶ περιέβαλε τὴν κεφαλὴν της μὲ τὸν κεφαλῶδεσμον τῆς καλῆς γυναικὸς τοῦ Βυρξίου· ὅτε δὲ αὐτὸς τὴν εἶδεν εἶπεν ἐτι οὐδεὶς δὴ ὑποπτεύσῃ ἐτι αὐτὴ εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰππότου Ἐλβέρτου. Ἡ δὲ παρατήρησις αὕτη ἐνεψύχωσε πολὺ τὴν Ρόζαν καὶ οὕτως ἀνεχώρησε μὲ τὸ μικρὸν κἀνίστρον τῶν μικήτων συνωδευμένη ὑπὸ τῆς Ἄγνης, ἥτις ἔφερε ἄλλο κἀνίστρον περιέχον τὸ γασμά των. Ἐπορεύθη καὶ ὁ Βύρξιος μετ' αὐτῶν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δάτους ἀπέχοντος ἡμίσειαν περίπου ὥραν ἀπὸ τὸ Φρούριον τῶν Αἰχμαλώτων. Ἀ-

ποσιωπῶ τὴν περιγραφὴν τῶν διαφόρων αἰσθημάτων τῆς Ρόζας ὅτε εἶδε τὸ Φρούριον!

Πλησίον τοῦ δωματίου τοῦ θυρωροῦ δύο κοράσια ἔπαιζον· ἡ δὲ Ρόζα, ἥτις ἠγάπα τὰ παιδιά, σταματήσασα ὠμίλα πρὸς αὐτὰ εὐμενῶς, καὶ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον ὀλίγα ἄγρια ἄνθη, τὰ ὁποῖα συνέλεξεν ἐκ τοῦ δάτους· Ἀντὶ τὰ κοράσια νὰ φύγωσιν ἐπὶ τῇ ὄψει τῆς ξένης, ἐν ἐξ αὐτῶν εἶπεν εἰς τὴν Ρόζαν, «σὲ ἀγαπῶ, διότι σὺ ἐμειδιάσας πρὸς ἐμέ·» τὸ δὲ ἄλλο ἐκύτταξεν τὰ εὐρισκόμενα ἐντὸς τοῦ κἀνίστρον· τότε δὲ ἡ Ἄγνη προσέφερε πρὸς αὐτὰ ὀπωρικά τινα, τὰ ὁποῖα αὐτὰ μετὰ χαρᾶς ἐδέχθησαν.

Πατὴρ τῶν κορασιῶν τούτων ἦτο ὁ θυρωρὸς καὶ,

χωρὶς νὰ φαίνεται, βλέπων τὰ γενόμενα ἀπὸ τοῦ δωματίου του, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ εὐμενῶς τὰς νεάνιδας ταύτας· διότι προσεφέρθησαν μὲ καλωσύνην πρὸς τὰ τέκνα του. Ἐπεθύμουν νὰ εἴχετε ἀγαπητοὶ μου ἀναγκῶσται, εἰκόνα τῆς Ρόζας ὅτε ἐγαϊρέτησεν ὡς χαιρωτῶσιν οἱ χωρικοὶ καὶ μετὰ δειλίας ἠρώτησε, «παρακαλῶ κύριε ἐλέετε νὰ ἀγοράσῃτε μύκητας· εἶναι ἀξιόλογοι.» Ἐν τῷ γλυκεῖ προσώπῳ αὐτῆς ἐφαίνετο ἀνησυχία τις περὶ τοῦ πατρὸς της, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐκλαβὼν ἐτι τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ φόβου μήπως οἱ μύκητες δὲν ἀγορασθῶσιν, εἶπε, «μὴ φοβοῦ, καλὴ κόρη, οἱ μύκητες ἦναι ἐπιθυμητοὶ ἐνταῦθα. Εἰσέλθετε ἀμφοτέραι, καὶ καθίσατε, ἕως οὗ κομίσω τὸ κἀνίστρον εἰς τὸν μάγειρον. Πόσο τιμῶνται;» «Ἐὰν δεχθῶ εὐγνωμόνως

ὅτι εὐαρεστεῖσθε νὰ δώσῃτε,» ἀπήντησεν ἡ Ρόζα.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ θυρωροῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον ἡ σύζυγος του καὶ εἶδεν ἐν αὐτῷ δύο χωρικὰς κόρας καὶ ἀγγροῦσα ἐτι αὐταὶ εἶχον εἰσαχθῆ ὑπὸ τοῦ κυζύγου της, τὰς προσέταξε νὰ ἐξέλθωσιν ἀμέσως ὑ-

τευτικῶν βλεμμάτων τῆς Ρόζας τοῦ νὰ ἀπαντήσῃ μετὰ δυσανεκείας ἃ θυμοῦ. «Τί!» ἔλεγεν ἡ γυνὴ αὐτὴ ἐπανειλημμένως· εἰσήλθετε μετὰ θάρρους εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ δὲν ἀνεγείρεσθε θάνατ' ἢ κυρία εἰσέρχεται εἰς τὰ ἐαυτῆς δωματία;» ἡ δὲ Ἄγνη ἔσπευσε πρὸς

Ἡ Βαρωνὶς ΒΟΡΑΕΤΤ-ΚΟΥΤΤΕ (ἴδι σελ. 126.)

εῖρίζουσα αὐτὰς μεγαλοφῶνως, διότι ἐτόλμησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐντίμου γυναικὸς, ἥτις εἶχε τὴν τιμὴν γὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ Φρούριον τοῦ Ἰππότου Ἐμβῆ. Ἐκ τούτου ἡ Ἄγνη δυσηρεστήθη τὰ μέγιστα· ἐξήρθη δὲ τοσοῦτον ὥστε μόλις ἐκρατήθη διὰ τῶν ἐκ-

τὴν θύραν ἀφοῦ ἐψιθύρισε, «ἄς ἀναχωρήσωμεν, παρακαλῶ, ἄς ἀναχωρήσωμεν προσφιλέ μοι δεσποινὶς Ρόζα· θὰ σοὶ ἦναι ἀδύνατον νὰ συζητήσῃς μετ' αὐτῆς·» ἀλλ' ἡ Ρόζα ἐγερεθεῖσα ἐζήτησε συγγνώμην καὶ μετὰ πρᾶότητος ἀνέφερον ἐτι ὁ θυρωρὸς τὰς εἰσῆγαγεν εἰς

ται, λίαν καλῶς φυλάσσεται. Ἐνθυμείσθε ὅτι εἶπον ὑμῖν ὅτι ὑπάρχουσι διόδοι πλήρεις ὑγροῦ. Τὸ νεῦρον τῆς ἀκοῆς ἔχει τὰς λεπτάς, καὶ τρυφεράς αὐτοῦ ἴνας ἐν ταῖς διόδοις ταύταις. Αἰσθάνονται τὴν δόνησιν τοῦ ὑγροῦ, καὶ λέγουσιν εἰς τὸ ἄς περὶ αὐτοῦ. Εἶναι ἀναγκαιὸν τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ὀργάνου τῆς ἀκοῆς καλῶς φυλάσσηται διὰ τοῦτο αἱ διόδοι αὗται εἰσὶν ἐγκλεισμέναι ἐν τῷ σκληροτέρῳ τοῦ σώματος ὀστέῳ.

Πρὸς τοῦτοις αὐτῇ ἡ εἰσοδος τοῦ ὠτός εἶναι καλῶς πεφρουρημένη, καὶ κατὰ περιεργὸν τρόπον. Ὁ σωλὴν ὁ εἰς τὴν σάλπιγγα τοῦ ὠτός φέρων εἶναι πάντοτε ἀνοικτός, ὡς δὲ γινώσκετε οἱ κορσοὶ συνήθως εἰσέρπουσιν εἰς τοιαύτας ὀπάς. Διὰ τὴν δὲ νομίζετε δὲν εἰσέρχονται συχνά ἐντὸς τοῦ ὠτός; Ὑπάρχει τι τὸ κωλύον αὐτοὺς, ἢ ἐκρέουσα ἀπὸ τοῦ ὠτός ὑγρὰ ὕλη. Πιθανῶς δὲν ἐπιθυμοῦσι τὴν ὀσμὴν αὐτῆς, οὕτω δὲ ἅμα ἔλθωσιν εἰς τὴν εἰσοδον, ἐπιστρέφουσιν. Ἐνίοτε εἰσέρχεται τις ἐν αὐτῷ ἀλλὰ κωλύεται νὰ ἐπιφέρει πολλὴν βλάβην διὰ τῆς ἐκκρέουσης ἐν τῷ σωλῆν ὕλης. Ταχέως καλύπτεται ἐκ τῆς ὕλης ταύτης εἶναι δὲ τὸσον κολλητικὴ ὥστε ἐμποδίζει τοῦτον νὰ κινηθῇ καὶ ἐπομένως νὰ φέρῃ βλάβην εἰς τὸν μηχανισμόν τοῦ ὠτός. Ἀποθνήσκει δὲ μετ' ὀλίγον, ἵσως ἐκ τῆς πικρότητος τῆς ἐν τῷ ὠτί ὕλης.

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

Χθὲς βράδυ ἐκαθόμουν
εἰς τὸ παράθυρό μου.
Νὰ βλέπω ἀπὸ πλευρὸ μου
ἕνα πουλι μικρό.
Ἐτρόμαξα... τοῦ εἶπα :
—Τί θέλεις σὺ κοντὰ μου ;
ἤλθες τὰ βάσανά μου
νὰ ψάλωμε τὰ δύο ;
—Ὅχι, μοῦ εἶπε, ὄχι !
σὺ βάσανα δὲν ἔχεις...
Γιατὶ τὴν ἄψι βρέχεις
μὲ δάκρυα πικρά ;
—Εἶσαι πουλι ἄθωο !
δὲν ξέρεις σὺ ἀκόμα
πόσους κρατεῖ τὸ χῶμα
δικούς μου συγγενεῖς.
—Πουλι μικρό, δὲν ἔχω
ὁ δύστυχος πατέρα !
στὸ μνημῆα του 'καὶ πέρα
κοιμάται εὐτυχῆς.
—Ἐγὼ, μοῦ εἶπε, εἶμαι
πατέρας σου' μὴν κλαίης
μὴ τὴν καρδιά σου καίης,
παιδί μου ἄρρανά.
Νὰ τὸν ἰδῶ γυρίζω...
κουττάζω ἀπὸ πλευρὸ μου...
'βρέθηκα μοναχά μου...
μὲ τὴν πικρὴ χαρὰ !

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΞ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ψάλτης προσεκάλεσεν εἰς εὐωχίαν τρεῖς συναδελφοὺς του. Ὅτε δὲ μετὰ διάφορα φαγητὰ προσεφέρθη καὶ εἰς ἰχθύος ὁ μὲν εἰς εἶπεν : « Ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται » καὶ ἀπέκοψε καὶ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἰχθύος ὁ δὲ δευτέρος εἰπὼν « Ἰδοὺ ὁ Μεσσίας ἔρχεται », ἔλαβε τὴν κοιλίαν ὁ δὲ τρίτος ἐπειπὼν « Καὶ τὸ Σουδάριον αὐτοῦ » ἔλαβε τὴν οὐράν. Τότε ὁ δυστυχὴς οἰκοδεσπότης, ἀναγκασθεὶς διὰ τὴν ἀκαί-
δειάν των ἀνεφώνησε « Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἀδικίαν ταύτην καὶ ὠργίσθη, καὶ ἔβρεξεν πῦρ καὶ φωτίαν καὶ κατέκαυσε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα », καὶ συνάμα ἀναλαβὼν τὸ παρακεῖμενον πύραυρον, ἐπέχυσε τὸ πῦρ ἐπ' αὐτοὺς.

— Προσεκάλεσέ τις φίλους του εἰς δεῖπνον ὅτε δὲ καὶ ὁ μικρὸς υἱὸς του παρεκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ πατήρ τῷ εἶπε. « Σὺ πρέπει νὰ φάγῃς ἰδίᾳ, διότι δὲν ἔχεις μυστάκια ὡς ἡμεῖς » Τὸ παιδίον λυποῦμενον ἀπεμακρύνθη, καὶ κλαίον ἤρχισεν νὰ τρώγῃ μόνον ἐν τῷ μαγειρίῳ τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον τῷ ἐδόθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸ ἡ γαλῆ καὶ νιαουρίζουσα ἐζήτει τροφήν, τὸ παιδίον ὠργίσθη καὶ ἐδίωξεν αὐτὴν εἰπὼν « Ἐσὺ ἔχεις μυστάκια, ὑπάγε νὰ φάγῃς μὲ τὸν πατέρα μου. »

— Ἐάν ἐπιθυμῆς νὰ βεβαιωθῆς περὶ τῆς εὐλικρινείας τῶν φίλων σου πειράθητι νὰ δανεισθῆς χρήματα παρ' αὐτῶν. Ἴσως δὲν θὰ γείνης πλουσιότερος μετὰ τὸ πείραμα, ἀλλ' ἀναμφιβόλως θὰ γείνης σοφώτερος.

— Ἐάν ἦτο τις γίγας ἰκανὸς μέγας, καὶ ἔρριπτε τὴν χεῖρα ἐν τῷ καιομένῳ ἡλίῳ, θὰ ἐχρηιάζοντο 135 ἔτη ὅπως ἡ αἰσθησις τῆς καύσεως διέλθῃ ἀπὸ τοῦ βραχίονος εἰς τὸν ἐγκέφαλον, καὶ 135 ἔτη προτὸ τὸ νεῦρον ἀπὸ τοῦ ἐγκεφαλοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς μῦς, καὶ νὰ εἴπῃ αὐτοῖς νὰ ἀποσύρωσι τὴν χεῖρα ἐξω τῆς φλογός.

— Ἀρχαία δρυῖνος καθέδρα, ἐν ἣ λέγεται ὅτι ὁ Σακαί-
σπῆρ ἐκαθέζετο ἐνῷ ἔγραφε τὰ πλείεστα τῶν δραμάτων του, ἐπωλήθη ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ ἀντὶ διακοσίων εἰκοσι πέντε δολλαρίων. Ἀντίτυπον τῆς εἰς φύλλον ἐκδόσεως οὐχὶ δὲ καὶ πλῆρες, τῶν δραμάτων του τοῦ ἐτους 1623 ἀπέφερε ὀκτακόσια πέντε δολλάρια.

— Ὁ λόρδος Coleridge ἐν προσλαλιᾷ τιμὴ πρὸς τὸ μέγα ὀρκωτὸν δικαστήριον τοῦ Δούργαν, τῆς Ἀγγλίας, ἐσχάτως γενομένη, ἐξέθηκεν ὅτι ἡ πείρα αὐτοῦ ὡς δικαστοῦ ἐπληροφόρησεν αὐτόν ὅτι ἐγκλήματα βίας πάντα ἔχουσι τὴν ἀρχὴν των εἰς τὴν μέθην, καὶ ὅτι ἐάν ἡ Ἀγγλία ἦτο ἐγκρατής τὰ ἐννέα δέκατα τῶν φυλακῶν τῆς θὰ ἠδύνατο νὰ κλεισθῶσιν.

Ἀόσις Γρίφου 8*

Μολων—λα—θε=Μολῶν λαθέ.

*Ἐλυσαν δὲ τοῦτον οἱ κκ. Π. Ι. Μαλεβίτης καὶ Κ. Θ. Παπαλουκάς (Πάτριαι).

Ἀόσις Αἰνίγματος Ζ'

Σέριφος—ἔριφος—Γρίφος—ὑφος—Φῶς.

*Ἐλυσαν αὐτὰ οἱ κκ. Κ. Θ. Παπαλουκάς, Α. Γ. Γιαννόπουλος, Χ. Α. Κανελλόπουλος. Π. Ι. Μαλεβίτης (Πάτριαι) Ν. Δ. Χαρίτος (Μεσολόγγιον) καὶ ἡ κ. Β. Ε. Ἰωάννου.

Ἀόσις Αἰνίγματος Η'

* Ἀθηνα—ἄθω—θῖν—κα—Ἀθῆναι.

* Ὁ Γρίφος 8 εἶναι ἔργον τοῦ κ. Α. Γ. Μινάτου, ἐκ Ζακύνθου. Ἡ δημοσίευσίς των λυτῶν ἀνεβλήθη μέχρι τοῦ φύλλου τούτου ἕνεκα ἀπουσίας τῆς διευθύνσεως.